

Ontluiken

Nora Roberts bij Boekertij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen

(Templetontrilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters

(Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro

- Inn-trilogie*
- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

- 1 *Ontwaken*
- 2 *Ontluiken*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Erfenis

Nora Roberts als J.D.
Robb bij Boekertij:

Thrillers:

- Vermoord naakt*
- Vermoorde reputaties*
- Vermoorde schoonheid*
- Vermoord in extase*
- Plechtig vermoord*
- Vermoord uit wraak*
- Vermoorde liefde*
- Vermoorde harten*
- Explosief vermoord*
- Vermoorde getuige*
- Rechtvaardig vermoord*
- Verraad*
- Verleiding*
- Hereniging*
- Waanzin*
- Vergeten verleden*
- Berucht*
- Perfectie*
- Visioen*
- Overlever*

E-boeknovelles:

- Bij nacht vermoord*
- Vermoorde vaders*
- Vermoord fantoom*
- Bloedig vermoord*
- Ritueel vermoord*
- Vermoord en vermist*

www.noraroberts.com

www.boekertij.nl

Nora Roberts

Ontluiken

De jonge Breen keert samen met haar vriend Marco terug naar haar geboortegrond, waar ze moet leren haar krachten te accepteren – en wie ze werkelijk is.

Deel 2 van de *Drakenhart*-trilogie

ISBN 978-90-225-9235-9
ISBN 978-94-023-1680-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Becoming - Dragon Heart Legacy #2*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Nora Roberts
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Laura en JoAnne,
mijn eigen slimme meiden

DEEL 1

De terugkeer

*Als ik je met mijn leven of mijn dood kan beschermen,
zal ik dat doen.*

J.R.R. Tolkien

Proloog

Lang, lang geleden leefden de goden, de mens en de Fey naast elkaar. In tijden van oorlog en vrede, in tijden van overvloed en schaarste, waren hun werelden vrijelijk met elkaar verbonden.

Naarmate het wiel van de tijd verder draaide, werden oude goden verdrongen door goden van hebzucht, door de drift naar heerschappij over land en zee, door de eer van wat sommigen als vooruitgang zagen.

In de mesthoop van hebzucht, lust en eer bloeiden angst en haat. Sommige goden werden boos om het tanende respect en eerbetoon, bij andere ging hun boosheid over in een verlangen om te bezitten en te verwoesten. Weer andere – wijzer, gematigder – zagen dat het wiel van de tijd draaide zoals het moest, en ze verbanden degenen die hun enorme macht gebruikten voor moord en slavernij.

Terwijl in de werelden van de mens de goden in een mythe werden veranderd, vervolgden degenen die zichzelf heilig noemden iedereen die ervoor koos om de oude gebruiken te aanbidden. Zulke daden, eens zo gewoon als wilde bloemen in een weide, leverden een martelgang en een akelige dood op.

Weldra wezen angst en haat met hun broze vingers naar de Fey. De Wijzen, eens aanbeden om hun krachten, werden vervormd tot wezens van kwaad, evenals de Sidhe die hun vleugels niet langer durfden te spreiden uit angst dat ze door de pijl van een jager zouden worden geraakt. Weers werden vervloekte monsters die mense-lijk vlees verslonden en minnen de sirenen die eenvoudige zeevaarders naar hun dood lokten.

Vol haat en angst raasden vervolgingen door de werelden, werden mensen tegen elkaar uitgespeeld, Fey tegen elkaar uitgespeeld, en werden mens en Fey tegen elkaar opgehitst in een bloederige, wrede tijd die werd aangewakkerd door degenen die beweerden op heilige grond te staan.

En zo kwam de wereld van Talamh op een tweesprong. De leider van Talamh bood alle stammen van de Fey de volgende keus: de oude manieren afzweren en de regels en wetten van de mens volgen, of de eigen wetten, hun magick, behouden door zich af te sluiten voor andere werelden.

De Fey kozen magick.

Na het vereiste lange en deugdzame beraad kwamen de taoiseach en de raad uiteindelijk tot een compromis. Er werden nieuwe wetten geschreven. Iedereen werd aangemoedigd om naar andere werelden te reizen, van anderen te leren, te proeven. Degenen die ervoor kozen buiten Talamh te leven, waren gehouden aan de lokale wetten en aan één onschendbare wet van Talamh: magick mocht uitsluitend gebruikt worden om een leven te redden, en zelfs dan was terugkeer naar Talamh noodzakelijk voor een vonnis over de rechtvaardiging van hun daden.

Generatie na generatie leefden de inwoners van Talamh in vrede. Sommigen vertrokken naar andere werelden, anderen brachten partners uit die werelden mee terug voor een leven in Talamh. Gewassen groeiden op vruchtbare, rijke landerijen, de trollen pleegden mijnbouw in de diepe grotten, wilde dieren trokken door de dichte wouden en de twee manen schenen over de heuvels en de zeeën.

Maar zulke vredige werelden, zo'n groen en rijk land, creëren afgunst in donkere harten. Op een gegeven moment glipte een verbannen, wraakzuchtige god door de werelden Talamh binnen. Hij veroverde het hart van de jonge taoiseach, die hem zag zoals hij wilde dat ze hem zag: aantrekkelijk en goed en liefdevol.

Ze maakten samen een kind, want het was hem om het kind te doen. Een kind met het bloed van de taoiseach en de Wijzen, met

meer dan een beetje van de Sidhe, en met het zijne, het bloed van een god.

Elke avond als de moeder in een betoverde slaap viel, dronk de zwarte god de macht van het kind, nam hem in zich op en voegde hem bij de zijne. Maar op een avond ontwaakte de moeder en ze zag de god zoals hij was. Ze redde haar zoon en trok met de inwoners van Talamh ten strijde om de gevallen god te verbannen.

Toen dit eenmaal was gebeurd en portalen waren betoverd om hem en zijn volgers buiten te sluiten, gaf ze haar staf op en wierp ze het zwaard van de taoiseach terug in het Meer van de Waarheid, zodat een ander het op kon nemen, zodat een ander kon leiden.

Ze voedde haar zoon op en toen het zijn tijd was, zoals het wiel bepaalde, tilde hij het zwaard uit het water van het meer en nam hij zijn plaats in als leider van de Fey.

Als een wijze leider wist hij seizoen na seizoen, jaar na jaar, de vrede te bewaren. Op zijn reizen ontmoette hij in de wereld van de mens een vrouw op wie hij verliefd werd. Hij nam haar mee naar zijn wereld, zijn volk, naar de boerderij van hem en zijn moeder en van haar familie en hun voorouders.

Ze waren gelukkig, een geluk dat nog groter werd toen ze een kind kregen. Drie jaar lang kende het kind niets anders dan liefde en verwondering en de vrede die haar vader net zo stevig vasthield als haar hand.

Ze was bijzonder, dit meisje, de enige voor zover bekend bij wie het bloed van de Wijzen, de Sidhe, de goden en de mens door de aderen stroomde.

De zwarte god kwam haar halen en gebruikte de krachten van een gevallen heks om het portaal te doorbreken. Hij zette haar gevangen in een glazen kooi, diep in het lichtgroene water van de rivier, waar hij haar wilde vasthouden om haar krachten nog iets verder te laten groeien. Deze keer geen baby van wie hij kon drinken, maar een kind dat hij, als ze rijp was, in één keer kon verslinden.

Maar ze was al sterker dan hij dacht. Sterker dan ze zelf besepte.

Met haar kreten wist ze door het portaal Talamh te bereiken. Haar woede brak het glas, dwong de god terug, terwijl de Fey, onder aanvoering van haar vader en grootmoeder ten strijde trokken.

Maar ook toen het kind in veiligheid was gebracht, het kasteel van de god was verwoest en de portalen waren versterkt, vond de moeder van het meisje geen rust.

Ze wilde terug naar de wereld van de mens, zonder de magick die ze nu als het kwaad zag, en ze eiste dat het kind geen herinneringen zou hebben aan haar geboortegrond.

Verscheurd door liefde en plichtsbefef leefde de taoiseach in twee werelden, deed hij zijn best een zo goed mogelijk thuis voor zijn dochter te creëren en als leider terug te keren naar Talamh, om zowel zijn wereld als zijn kind te beschermen.

Het huwelijk was ten dode opgeschreven en terwijl het wiel verder draaide, overleefde ook de taoiseach het volgende gevecht niet en werd hij door zijn vader vermoord.

Terwijl het meisje opgroeide met het idee dat haar vader haar in de steek had gelaten, geen enkel besef had van wat ze in zich had en werd opgevoed door een moeder die zich door angst liet regeren en haar dochter een steeds groter minderwaardigheidscomplex aanpraatte, haalde een andere jongen het zwaard uit het meer.

Ze groeiden op in hun eigen wereld, het meisje tot een vrouw, de jongen tot een man. Zij was ongelukkig en deed wat haar gezegd werd. Hij was vastberaden en bewaakte de vrede.

In Talamh wachtten ze af in de wetenschap dat de god alle werelden bedreigde. Hij zou wederom op zoek gaan naar het bloed van zijn bloed, en het wiel zou blijven draaien tot het moment waarop de inwoners van Talamh hem niet langer zouden kunnen tegenhouden.

Zij – de brug tussen beide werelden – zou moeten terugkeren en ontwaken, zou zichzelf moeten vinden en ervoor kiezen om alles te geven, alles op het spel te zetten om te helpen de god te vernietigen.

Toen ze in Talamh arriveerde, zich niet bewust van alles wat haar

voor was gegaan, was ze net op zoek naar zichzelf. Onder leiding van haar grootmoeders onbaatzuchtige hart leerde ze, rouwde ze, omarmde ze.

En ontwaakte ze.

Net als haar vader keek ze met liefde en plichtsbesef naar de twee werelden. Die gevoelens brachten haar terug naar de wereld waarin ze was opgegroeid, maar met de belofte terug te keren naar Talamh.

Verscheurd als ze zich voelde, maakte ze zich klaar om alles wat ze ooit had gekend achter te laten en alles op het spel te zetten. Op het laatste moment, terwijl de taoiseach en Talamh op haar wachtten, vertelde ze alles aan haar beste vriend.

Hij was een vriend als geen ander en toen ze door het portaal stapte, maakte hij de sprong met haar.

Gevangen tussen werelden, liefdes en verplichtingen begon ze aan haar reis om te ontluiken.

1

Een stormachtige wind joeg door het portaal en Breen voelde hoe Marco's hand dreigde weg te glippen. Ze kon hem niet zien omdat het licht nu verblindend fel was en door het gebulder van de wind kon ze niets horen.

Ze struikelde alsof een rukwind haar omvergooid, voelde Keegans hand als een bankschroef om de hare en klampte wanhopig haar vingers om die van Marco.

Alsof er plotseling een knop werd omgedraaid, voelde ze hoe ze viel. De lucht was nu koud en vochtig, het licht ging uit en de wind stierf weg.

Ze landde zo hard dat haar botten rammelden. Op een zandweg, zag ze, die nat was van de zachte regen die viel. En in de regen rook ze Talamh.

Ademloos draaide ze zich om en kroop naar Marco. Hij lag languit, slap, en had grote ogen van schrik. 'Gaat het? Laat me eens kijken. Marco, stommeling!' Onderzoekend liet ze haar handen over zijn lichaam glijden. 'Je hebt niets gebroken.' Ze streelde zijn gezicht, terwijl ze zich met een ruk omdraaide om naar Keegan te snauwen: 'Wat was dat, verdomme? Zelfs de eerste keer dat ik doorkwam, ging het niet zo.'

Hij haalde zijn hand door zijn haar. 'Ik had geen rekening gehouden met de extra passagier. En al die bagage, goeie genade. Nou ja, we zijn er nou toch?'

'Sodeknetter, wat was dat?'

Marco begon te bewegen en ze draaide zich naar hem toe. ‘Blijf rustig liggen. Je zult zo wel duizelig worden en wat wankel, maar alles is goed met je.’

Hij staaarde haar glazig van de schrik met zijn grote bruine ogen aan. ‘Ben je naast al die gekkigheid nou ook al een dokter?’

‘Niet precies. Kom maar even op adem. Wat moeten we verdomme nu?’ vroeg ze aan Keegan.

‘Om te beginnen uit die rotregen weg.’ Hij stond op, een lange, geërgerde man met donker haar dat krulde in de vochtigheid. ‘Ik wilde ons terugbrengen naar de voortuin van de boerderij.’ Hij gebaarde. ‘Gezien de extra lading scheelt het niet eens zo veel.’

Ze zag het stenen huis nu, het silhouet ervan, een paar meter verderop aan de overkant van de weg. ‘Marco is geen lading.’

Keegan liep met grote stappen naar hen toe en ging op zijn hurken zitten. ‘Kom nu, broeder, ga zitten. Rustig aan.’

‘Mijn laptop!’ Toen Breen hem op de weg zag liggen, krabbelde ze overeind en rende ernaartoe.

‘Zo, die heeft haar prioriteiten op een rijtje.’

Midden op de weg in de regen klampte ze de tas tegen zich aan. ‘Dit is net zo belangrijk voor mij als jouw zwaard voor jou.’

‘Als hij kapot is, dan maak je hem wel. Goed zo,’ zei hij tegen Marco, ‘rustig aan.’

De manier waarop hij tegen Marco sprak – vriendelijk en ontspannen – herinnerde Breen aan het feit dat Keegan heel lief kon zijn. Als hij wilde. Ze hing haar laptoptas over haar schouder en liep snel terug. ‘Je zult de eerste keer wel duizelig zijn en je heel raar voelen. Toen ik de eerste keer doorkwam, viel ik flauw.’

‘Mannen vallen niet flauw.’ Maar Marco liet zijn draaijerige hoofd op zijn opgetrokken knieën zakken. ‘We gaan van ons stokje, worden gevloerd, maar we vallen niet flauw.’

‘Zo is het maar net,’ zei Keegan vrolijk. ‘Kom eerst maar eens overeind. Help je, Breen?’

‘Even mijn koffer pakken.’

‘Vrouwen, lieve goden!’ Keegan zwaaide met zijn hand en de koffer verdween.

‘Waar is-ie gebleven?’ Marco’s stem sloeg over en zijn ogen rolden in zijn kassen. ‘Waar is-ie?’

‘Maak je geen zorgen, alles is goed. Kom, overeind jij. Leun maar op mij, dan komen we er wel.’

‘Ik voel mijn knieën niet meer. Zijn ze er nog?’

‘Precies waar ze horen te zitten.’

Breen kwam haastig naar hen toe en sloeg van de andere kant een arm om Marco heen. ‘Alles is goed. Het is niet ver, kijk maar. Daar gaan we naartoe.’

Hij slaagde erin een paar trillerige stappen te zetten. ‘Mannen vallen niet flauw, maar ze kotsen wel. Ik voel me niet goed.’

Breen legde haar hand tegen zijn maag en haalde wat van de miselijkheid weg. Ze werd nu zelf niet helemaal lekker, maar hield zich voor dat zij er beter mee om kon gaan. ‘Beter zo?’

‘Ja, ik geloof het wel. Volgens mij is dit een superbizarre droom. Breen heeft rare dromen,’ zei hij tegen Keegan, op een toon alsof hij dronken was. ‘Eng raar, soms. Deze is alleen maar raar.’

Keegan bewoog zijn hand en het tuinhek zwaaide open.

‘Zo raar, dus. Maar het ruikt hier wel lekker. Naar Ierland. Ja, hè, Breen?’

‘Ja, maar dat is dit niet.’

‘Dat zou bizar zijn als we het ene moment in ons appartement in Philly staan en het volgende moment op onze kont op een weg in Ierland liggen. Sciencefiction, zeg maar.’

‘Dat zijn goeie verhalen.’ Keegan maakte met een zwaai de deur open. ‘Daar zijn we. Ga jij maar even op de bank liggen.’

‘Liggen lijkt me fijn. Hé, Breen, daar staat je koffer. Wat is het hier gezellig. Ouderwets gezellig. Mooi. O, goddank,’ zei hij, toen ze hem op de bank legden. ‘Ik ben mooi niet flauwgevallen, zie je dat? En ik heb ook niet gekotst. Nog niet.’

‘Ik ga thee voor je zetten.’

Hij schudde zijn hoofd en keek naar Breen. ‘Doe mij maar een biertje.’

‘Goed idee. Ik ga het voor je halen. Jij blijft bij hem,’ beval Keegan. ‘Zorg dat hij droog wordt en een beetje opkalefater.’

‘Hij moet thee hebben, die kreeg ik ook toen ik doorkwam.’

‘Wat je in thee stopt, kun je ook in bier doen.’

‘Drugs, dus?’ vroeg Marco, toen Keegan wegbeende. ‘Hij heeft ons gewoon stiekem drugs toegediend, daarom zitten we samen in deze bizarre droom.’

‘Nee, Marco. Het is echt.’ Ze wees met haar hand naar het lage, smeulende vuur in de haard totdat de vlammen aanwakkerden en het vuur begon te knetteren. Ze stak de kaarsen in de kamer aan terwijl ze op haar knieën naast de bank zat. Daarna liet ze haar handen over Marco’s lichaam glijden en streek over zijn vlechtjes tot hij helemaal droog was.

‘Ik gok op een bizarre droom.’

‘Je weet dat het echt is. Waarom sprong je met me mee, Marco? Waarom pakte je me vast en sprong je mee?’

‘Ik was echt niet van plan om jou zonder mij in een of ander lichtgat in onze woonkamer te laten gaan, verdomme. En je was overstuur. Je had gehuild. Je...’ Hij keek opeens naar het plafond. ‘Ik hoor iets. Er is iemand anders in huis.’

‘Dit is Harkens huis, Keegans broer. Hij is boer. Dit is hun boerderij. Hij is ooit van mijn vader geweest. Ik ben in dit huis geboren.’

Marco’s blik gleed terug naar haar. ‘Dat heeft hij je verteld, maar...’

‘Dat heeft mijn grootmoeder me verteld, en het is de waarheid. Ik kan me steeds meer herinneren. En ik zal je alles uitleggen, dat beloof ik, maar...’

Ze brak af toen Harken en Morena de trap af kwamen. Ze hadden overduidelijk haastig kleren aangetrokken, want Morena’s shirt zat binnenstebuiten.

‘Welkom thuis!’ Met een wilde bos haar, los en warrig, rende

Morena de kamer binnen, liet zich naast Breen neervallen en klemde haar in een stevige omhelzing. ‘We zijn zo blij om je te zien.’ Met dansende blauwe ogen en een stralende blik keek ze naar Marco. ‘En je hebt een vriend meegenomen. Is dit Marco? Oma zei al dat je knap was, en ze heeft altijd gelijk.’ Ze schudde hem de hand. ‘Dat is Finola McGill, mijn oma. Ik ben Morena.’

‘Oké.’

‘En ik ben Harken Byrne, welkom. Was de doorkomst heftig? We lappen je wel op.’

‘Ben ik al mee bezig.’ Keegan kwam binnen met een kroes in zijn hand.

Marco’s blik schoot heen en weer. Broers, dat was een feit, de gelijkenis was te zien in de krachtige jukbeenderen, de vorm van de mond.

‘Bier?’ vroeg Harken. ‘Maar weet je wel...?’

‘Het is een simpel drankje, Harken. De basis ken ik net zo goed als iedereen.’

‘Een drankje?’ Marco wilde zich overeind duwen en zijn warme, donkere huid kleurde wat grijsig. ‘Ik zeg nee tegen drankjes.’

‘Het is een soort medicijn,’ stelde Breen hem gerust. ‘Dan voel je je beter.’

‘Breen, die drie zien er misschien heel goed uit, maar voor hetzelfde geld willen ze je meeslepen in een of andere sekte. Of...’

‘Vertrouw op mij.’ Ze stak haar hand op en nam de kroes van Keegan aan. ‘We hebben elkaar altijd vertrouwd. Ik weet dat het allemaal moeilijk te geloven is, niet te bevatten. Maar als iemand het kan, dan ben jij het. Jij gelooft al in een multiversum.’

‘Misschien ben je wel een halfling, niet mijn echte Breen.’

‘Zou een halfling-Breen weten dat jij en ik een Gaga-duet hebben gezongen toen je in Galway een tatoeage van een Ierse harp liet zetten? Hier, neem een slok. En zou zij de roze kikkerbeker hebben meegenomen die je voor mij hebt gemaakt toen we nog klein waren?’

‘Heb je die meegenomen?’ Hij nam een slokje uit de kroes toen ze die voor hem hield. ‘Ik ben echt helemaal in de war.’

‘Ik weet hoe het voelt. Drink nog maar wat.’

Toen hij nog een slok had genomen, keek hij naar de drie die naar hem stonden te kijken. ‘Dus... jullie zijn allemaal heksen, of zo.’

‘Ik niet.’ Met een glimlach spreidde Morena haar paarse vleugels met zilveren randen. ‘Ik ben een fee. Breen heeft ook een deel Sidhe in zich, maar niet genoeg voor vleugels. Wat wilde ze die graag hebben toen we klein waren.’ Morena ging op de rand van de bank zitten. ‘Als kind waren we vriendinnen, hartsvriendinnen – als zussen. Ik weet dat jij aan de andere kant heel lang een heel goede vriend voor haar bent geweest – als een broer.’

Breen leunde achterover en liet Morena met haar vrolijke stem en begripvolle blik het woord voeren.

‘Ze heeft je van de zomer gemist, maar voelde zich vooral schuldig dat ze je dit niet allemaal kon vertellen, terwijl je zo’n dierbare vriend bent. Maar nu kun jij als goede, sterke vriend voor haar klaarstaan en haar steunen. Net als wij allemaal.’

‘Mooi gezegd,’ zei Harken zacht, en hij legde een hand op Morena’s schouder. ‘Je zult je na het drankje wel wat sterker voelen en je zult wel trek hebben. Zo’n reis vreet energie.’

‘Dat laatste geldt voor ons alle drie. We zijn niet via de Welkomstboom gekomen,’ legde Keegan uit. ‘Ik moest een tijdelijk portaal creëren, en dat had ik maar voor twee gemaakt.’

‘Dan zullen jullie wel vergaan van de honger. Er is nog wat stoofschotel over van vanavond. Die ga ik opwarmen.’

‘Is iedereen hier zo knap?’ vroeg Marco zich hardop af.

Morena gaf hem een por. ‘Hoor hem nou. Ik ben geen keukenprinses, maar ik ga Harken even helpen met het eten. Ik neem aan dat jullie de rest van de nacht hier blijven. Er is plek genoeg.’

‘Ik wil niet dat Marco zo snel nog een doorkomst moet meemaken, dus kunnen we niet naar de cottage. En ik wil oma en Sedric

liever niet wakker maken.’ Breen keek naar Keegan. ‘Het zou fijn zijn als we hier vannacht kunnen slapen.’

‘Natuurlijk, jullie zijn welkom. Kom je een beetje bij, Marco?’

‘Ja. Ik voel me eigenlijk wel goed. Meer dan goed. Dank je.’ Met een frons keek hij naar de kroes terwijl hij rechtop ging zitten. ‘Wat zit daarin?’

‘Wat je nodig had. Drink dat bier op, broeder, dan brengt Breen je naar de keuken. Harken kan goed koken, dus je zult geen honger lijden.’

Toen Keegan wegliep, keek Marco naar zijn bier. ‘We moeten een stevig gesprek voeren, meid, jij en ik.’

‘Ik weet het, dat komt nog wel. En alles staat op de geheugenstick die ik je heb gegeven. Ik heb alles opgeschreven zoals het gebeurde, vanaf het moment dat ik Morena en haar havik ontmoette bij Dromoland.’

‘Zij is van de havik?’

‘Ja.’

‘Oké, mag ik je laptop lenen? Dan lees ik wat je hebt geschreven en kunnen we daarna praten.’

‘De laptop doet het hier niet. Er is geen technologie in Talamh.’

Even kon hij haar, als de technerd die hij was, alleen maar aanstaren. ‘Je neemt me in de zeik. Je kunt het multiversum doorreizen, kaarsen vanaf de andere kant van de kamer aansteken, vleugels krijgen, maar er is hier geen wifi?’

‘Nee. Ik zal alles uitleggen. Dat beloof ik. Morgen gaan we terug naar de cottage, onze cottage aan het meer. Dan kun je het lezen en Sally bellen. Je moet een paar avonden vrij nemen. We kunnen... we kunnen wel zeggen dat je hebt besloten een paar dagen met mij mee te gaan naar Ierland, mij weer te helpen settelen. Je mag hem dit allemaal niet vertellen, Marco.’

Zijn blik vulde zich met ontzetting. ‘Moeten we weer door zo’n portaal?’

‘Ja, maar de volgende keer is het gemakkelijker, echt. Kom, je moet

wat eten en je moet slapen. Morgen... de rest zien we morgen wel.'

'Hoeveel is er wel niet?'

'Veel.' Ze streefde zijn gezicht, zijn baardje. 'Heel veel.'

'Je was bang om terug te gaan, dat kon ik aan je zien. Als het allemaal magick en elvenvleugels is, waarom was je dan bang?' Hij keek in de richting waar Keegan en de anderen waren verdwenen. 'Niet voor hen. Dat kon ik ook zien.'

'Nee, niet voor hen. Het is een lang verhaal, Marco. Laten we het er vanavond op houden dat er een slechterik in het spel is.'

'Hoe slecht?'

'Zo slecht als maar kan. Het zou dom van me zijn als ik niet bang was, maar ik ben sterker dan vroeger. En ik ben van plan nog sterker te worden.'

Hij pakte haar hand vast toen hij overeind kwam. 'Je bent altijd sterker geweest dan je zelf dacht. Als je dat hier bent gaan beseffen, dan is deze plek zo slecht nog niet.'

'Deze plek, deze mensen en de anderen aan wie ik je wil voorstellen voordat je naar huis gaat.' Ze gaf hem een kneepje in zijn hand. 'Kom, laten we gaan eten, want ik kan die stoofpot ruiken en ik ben uitgehongerd.'

Hij zei niets meer, voornamelijk omdat zijn hoofd overliep. Hij had niet gedacht dat hij na het eten zou kunnen slapen, maar hij was weg zodra zijn hoofd het kussen raakte in het bed dat Keegan hem had gewezen.

Hij werd gewekt door een haan, dat was al vreemd. En hij lag ook nog eens in een kamer die niet van hem was, met een zacht vuur in de haard, een bleek zonlicht dat door de kanten gordijnen voor de ramen scheen en het verwarrende besef dat de vorige avond geen droom was geweest.

Hij wilde Breen zien, snakke naar koffie en een lange, hete douche, en wist niet waar hij die kon vinden.

Toen hij opstond, zag hij met zijn kritische blik dat hij in zijn

kleren had geslapen. Misschien kon een van de waanzinnig lekkere broers hem na het douchen iets lenen. Hij keek op zijn horloge – zo een die zijn slaapcyclus, het aantal stappen en de tijd bijhield – en fronste zijn wenkbrauwen, toen hij het zwarte schermpje zag. Op zijn tenen sloop hij de kamer uit, hij had geen idee hoe laat het was, en liep naar beneden. Bij het horen van stemmen, meisjesstemmen, volgde hij ze naar de keuken waar hij de vorige avond was geweest.

Aan een kleine werkplek die ook dienstdeed als eettafel, zaten Breen en Morena.

Breen schoot overeind. ‘Je bent wakker. Ik dacht dat je nog wel een tijd zou slapen.’

‘Er was een haan. Geloof ik.’

‘Tja, dit is een boerderij. Ga zitten, dan zet ik thee.’

‘Koffie, Breen. Mijn leven voor een kop koffie.’

‘O. Tja.’

Hij sloeg zijn hand voor zijn ogen. ‘Ik wil het niet weten.’

‘De thee is heel sterk. Het beste alternatief. Heb je trek?’

‘Ik moet dringend douchen.’

Ze keek hem weer aan met die meewarige blik. ‘O. Tja.’

Hij liet zich op een stoel ploffen en liet zijn hoofd in zijn handen zakken. ‘Hoe komt een mens hier de dag door zonder koffie en een douche?’

‘We hebben wc’s,’ zei Morena. ‘En mooie grote badkuipen.’

‘Marco houdt niet van badden.’

‘Een beetje in je eigen vuil liggen weken.’

‘Dat is wel zo,’ beaamde Morena. ‘Ik kan een openluchtdouche voor je regelen.’

‘Serieus?’

‘Feeën staan in contact met de elementen. Als je een warme regenbui wilt, kan ik je helpen. Buiten, dat wel.’

‘Ja, natuurlijk. Buiten.’ Hij pakte de kop aan die Breen hem gaf en nam een grote slok thee. Knipperde met zijn ogen. ‘Volgens mij

is het glazuur net van mijn tanden gesprongen. Zou ik wat schone kleren kunnen lenen?’

‘Je bent kleiner dan Harken, maar ik heb wel een shirt en broek voor je. Laten we eerst maar een plek voor je douche vinden.’ Ze trok een kastje open en pakte een stuk bruine zeep. ‘Ik vind je vlechtjes mooi,’ zei ze, terwijl ze de achterdeur opendeed. ‘Ik zou het geduld niet hebben voor zo veel. Aan de andere kant van de kleine silo, denk ik. Daar heb je genoeg privacy.’

‘Lief van je.’

‘De vriend van mijn vriendin is mijn vriend. Zoek wel een stukje gras op, anders sta je dadelijk met je voeten in de modder. Zo.’ Ze zette haar handen in haar zij. ‘Hoe warm wil je het hebben?’

‘Heet. Ik bedoel, niet kokendheet natuurlijk, maar goed warm.’

‘Komt eraan,’ zei ze, en ze gaf hem de zeep.

In haar broek en laarzen – haar shirt weer met de goede kant naar buiten – bracht Morena haar handen op, handpalmen omhoog. Ze krulde haar vingers in de lucht alsof ze iets naar zich toe trok.

Regendruppels, zacht als veertjes, vielen omlaag. Ze bleef haar vingers bewegen en de druppels werden groter, dikker, op een oppervlak van nog geen halve vierkante meter.

Marco besefte dat zijn mond openviel, maar kreeg hem niet dicht.

‘Voel maar met je hand of het niet te heet voor je is.’

Marco stak zijn hand uit, voelde de warmte, de regen, de verbijstering. ‘Ja, lekker. Wat... waanzinnig. Jezus, ik weet niet hoe ik dit allemaal moet verwerken.’

‘Ik vind dat je het heel goed doet.’ Morena deed een stap naar achteren. ‘Ik ga wat kleren en een handdoek voor je regelen.’

‘Dank je. Eh... Hoe zet ik hem uit?’

‘Ik heb de regen voor een kwartier opgeroepen. Dus ik zou maar beginnen.’

Toen ze was weggeslenterd, verspilde Marco bijna een minuut

door naar de magische douche te staren voordat hij zich uitkleedde en onder het zalige water ging staan.

Toen hij zich had aangekleed – boerenchic, besloot hij – en een boterham met een gebakken ei had gegeten, voelde hij zich bijna weer normaal.

‘Ik weet dat we moeten praten,’ begon Breen, ‘en dat we naar de cottage moeten, maar ik wil eerst naar mijn oma. Ik wil haar graag zien en ik wil Deksel’s ophalen.’

‘Ik kan niet wachten om die hond te ontmoeten, en je oma.’

‘Ze woont hier vlakbij. Het is een mooie wandeling.’

‘Oké. Ik laat het maar gewoon over me heen komen.’ Hij liep samen met haar naar buiten. ‘Het lijkt op Ierland. Ze klinken Iers. Weet je zeker dat het niet...’

‘Echt niet. Heb je je telefoon al geprobeerd?’

Marco klopte met zijn hand op een zak van zijn geleende broek. ‘Ja. Helemaal niets. En ja, ik heb een uur geleden onder een fee-endouche gestaan. Beste douche ooit. Het is erg onwerkelijk.’

‘Snap ik.’

‘Ik bedoel, daar ligt de baai, maar het is niet de baai in Ierland waar we afgelopen zomer waren. En ik zie helemaal daarginds bergen liggen, maar het zijn niet dezelfde. Overal bloemen, schapen en koeien. Paarden. Paarden op de boerderij. Heb je op een van die paarden leren paardrijden?’

‘Ja.’ Ze besloot maar niet te wijzen naar de plek op de boerderij waar ze onder Keegans genadeloze begeleiding had leren zwaardvechten, al was ze er nooit goed in geworden. ‘Je moet hier kunnen paardrijden. Geen auto’s.’

‘Geen auto’s.’

‘Geen technologie, geen machines. Ze kiezen voor magick.’

‘Geen broodrooster,’ herinnerde hij zich. ‘Brood roosteren op een rooster op de houtkachel. Water uit een bron, of van een fee. Kon je daar allemaal mee leven?’

‘Ik had de cottage aan de andere kant, voor mijn werk. Maar er